

mutare
omnia

W
000
(H)

HONZA ŠIMEK

Honza Šimek

mutare omnia

PADLÁ HVĚZDA

Mlha z ranních kocovin
odhalí jen to, co vím.
Chtěl jsem mířit výš.

Proč není vidět do tváří,
co spaly na mém polštáři,
slzou mi nepovíš.

Malý menším se zdá.
Vynadej hvězdám.

Že hladiny se ponoří
už prorokujou doktoři
a hledaj prázdnou skrýš.

Rytíř v boji bez meče
si zkouší chvíli nebrečet.
Kříži už je blíž,

než se prve zdálo.
Někdy stačí málo.

MILIONÁŘKA

Byla tak bohatá
a nevypadla z role.
Hledala Boha tam,
kde všichni chodí kolem.

Se sluncem na klíně
žila sama v sobě.
Zdobená leknínem
v každé roční době.

Odešla za duhou,
ta dívka jako Eden.
Nemysli na druhou,
Anděl je jen jeden.

NAROZENINY

V mém věku se neslaví
„zase o rok starší“.
Ty naivní představy
mě den před tím straší.

Svíčky mi, proboha,
nechte na později.
Já vím, já se neschovám,
lidi to po mně chtějí...

A tak třeba jednou,
vy groteskní postavy.
Až spícího mě zvednou,
můžete to oslavit.

JEZERO

Jezero plné mrtvých čápů
zapláče únavou.
Stojím v něm a chápu,
cíle mi uplavou

dřív, než rozměníte
velký sny na malý.
A princ za zenitem
prsty si nespálí.

Napsal to v úvodu
tužkou na obočí.
Milion důvodů,
aby se nenamočil...

LABUTĚNKA

Skončíš jak v nároží
ty kamenný labutě.
V hlíně tě naloží,
nemysli na útěk.

Na nádraží v hodinách
nehty se zaryješ.
Káva by se hodila.
Proč panna Marie

tváří se nadutě
přikrytá platinou?
Zkamenělý labutě
otáčí se za jinou.